

Acord amb interrogants

L'acord de la reforma laboral que la setmana passada van signar els sindicats CCOO i UGT i el representant de la gran patronal espanyola, CEOE, ha estat qualificat d'històric i sens dubte resulta encoratjador que aquestes forces tan representatives puguin, per fi, arribar a acords transcendents sense un govern de mitjancer. Els agents econòmics, com diu la terminologia tècnica, accepten també la responsabilitat de fer els primers passos, orientats, en la matèria legislativa. La gran majoria dels partits polítics han recollit amb satisfacció la notícia i han valorat molt positivament el fet. Però també han sorgit dubtes que cal plantejar per no deixar-se dur per optimismes prematurs. El primer ha estat el de la representativitat dels operadors de l'acord. Des de les dues bandes han eixit veus demanant una presència que fins ara els ha estat negada. Sindicats menys representatius però amb presència important, tant a tot l'estat com a algunes comunitats autònomes (CIG, la Confederació Intersindical Gallega, és majoritària a Galícia per exemple) i els delegats de les empreses mitjanes i xicotetes, les principals generadores de treball, no ho oblidem, no han pogut dir la seua. Caldrà, en futures operacions, allargar el nombre de representants per molt que això pugui dificultar les negociacions. La credibilitat seria major.

El segon dubte és el de les repercussions que pot tenir aquest acord. La motivació era, per als sindicats, arribar a acords que permeteren millorar l'estabilitat dels contractes, i per a la patronal, flexibilitzar el mercat del treball. Objectius, en principi, incompatibles. Ambdues parts han quedat satisfetes però és evident que alguna de les dues deu haver cedit més que l'altra. Els mercats, com en tot, hauran de decidir a qui beneficia aquest acord. La clau és l'efec-

te que pugui tenir a l'hora de crear llocs de treball i estabilitzar l'economia i la situació dels treballadors abocats a contractes cada vegada menys fixos. Segons l'esborrany de l'acord i la filosofia general de la negociació, l'acomodament es farà més barat en els nous contractes fixos i això farà més fàcil la seua creació. Les veus crítiques han manifestat que, en realitat, el que s'ha fet és desvirtuar la categoria de treball fix i han apuntat que la mateixa negociació sempre es va plantejar com una rebaixa de les condicions laborals que ara existeixen. Es cert que els nous contractes crearan una diferència entre els treballadors que ara són fixos i els que ho seran amb la nova modalitat. La problemàtica és evident i exigeix que bon punt arribe

l'estabilitat econòmica —aquella que ens han promès amb els acords de Maastricht—, la situació siga corregida. Diguem-ne que es tractaria d'un acord provisional, però no és clar que els signants ho hagen entès així.

Queda per fi saber com arribarà aquest acord a concretar-se en cadascuna de les comunitats autònomes. Hi haurà revisions per tal d'adaptar-lo a la realitat particular? O, pel contrari, continuarem amb la ficció que

l'economia de l'estat és una i igual per a tots? Fóra bo que es tinguera present que la realitat autonòmica ha d'arribar a tots els àmbits i, per descomptat, també al de les possibles reformes laborals. En definitiva, un acord com aquest ha d'anar més enllà dels documents i l'esperança que ha aconseguit fer arribar als partits polítics és positiva si arriba a encomanar-se a la societat i el mercat. Caldrà seguir atentament el desenvolupament pràctic, la seua aplicació i els efectes que té. Escatar les arestes que pugui provocar, com la discriminació entre treballadors fixos "d'abans" i "d'ara" i continuar treballant per tal que la política del diàleg siga més habitual en assumptes tan transcendents i no una notícia d'excepció. ■

“De les dues bandes han eixit veus demanant una presència que els ha estat negada. Sindicats menys representatius però importants i delegats d'empreses mitjanes i xicotetes no han pogut dir la seua.”